

taller de creació

TRES HISTÒRIES DE FEINA

David Casadellà Llavíà. Gualta, 1969. Llicenciat en ciències empresarials. Com a poeta, el 2011, apareix a l'*Antologia de la frontera*, editada per Editorial Serret. Des del 2010 experimenta amb totes les facetes de la poesia oral, darrerament sobretot formant part del col·lectiu Teories de la Inspiració, amb el qual presenta tres espectacles —*3x3, De tardors i Flors dels temps*—, i amb el qual organitza a Girona el festival Jardins de la Poesia, i les Alvarinho Nits durant el 2012. A final d'aquest mateix any passat publica dins la col·lecció «El llop ferotge» el poemari *Negre, sempre negra*.

Camí cap al no res (vers les lueurs)

Jordi, jau al sofà. Dormita amb el comandament de la *play* a la mà. Somia missió Afganistan matant talibans. *Leidi* jau al llit, envia enèsim missatge a l'antic amant, que mai dóna resposta. Somia tornar enrere, davant, no veu res. *Mimoun* jau dins el cotxe. Lluny queda quan no podia dormir per excés de demanda. Somia i veu la llum. *Sonja* jau a terra, on ha caigut quan ha arribat quasi de clar després de córrer tants carrers. Mòbil en mà intenta somiar. *Tomba* espera jaure quan tingui torn, somia despert en una cadira incòmoda mentre a la tele el gat còsmic s'enlaira com si res amb unes minihèlices al cap.

Jord, encara un nou dia amb la rutina diària de connectar-se a *infojobs* i veure's com un número més, 123456. *Leid* creua la plaça de la capital del país estrany, destí estació d'autobusos, tiquet per a un nou

passat. *Mimou* cau de genolls a terra, plora, resa, demana perdó pels pecats comesos, implora i promet regeneració. *Sonj* marca hora d'entrada i es col·loca a la línia de treball productiu. Mentalment, escriu tres versos: «Avui, mato, et mato». *Tomb*, tres anys abans, un dia com avui, anava a la cantonada del carrer principal on una furgoneta amb sort el recollia, i li donava una setmana de feina. Ara, avui, dorm.

Jor, menja pasta al pesto que ha cuinat sa mare jubilada, alfàbrega pròpia, testos propis... julivert, menta... *Lei* s'asseu a la butaca que li pertoca, seran només trenta-sis hores on auriculars a l'orella escoltarà repetidament Zé Ramalho, «Sinônimos (Ao Vivo)». *Mim* ja no contesta les trucades, algú altre proveirà, llegeix concentrat les paraules eternes, les repeteix en veu alta. *Son* actualitza la llibreta, mira

> **Il·lustracions: Iker Sticher Carrera.** Nascut a Barcelona el 1977. Graduat en multimèdia i cinema. Forma part de l'associació figuerenca de cinema amateur «Imago». Ha treballat en la indústria del dibuix animat. Actualment es dedica al vídeo i a la il·lustració.

amb llàgrimes els ulls, els números de tanta misèria. *Tom* dubta, assegut a la tassa del wàter, pensa en la decisió que mai hagués volgut haver de prendre.

Jo, s'asseu al costat del que un dia va ser una persona plena de vida, avui, morfina esperant trànsit. *Le*, baixa del transport públic, si les paraules no arriben, guanyaré el cos a cos, mai m'ha pogut dir no. *Mi* no treballarà mai més, ara coneix el sentit de la vida, ara aquest món li sembla petit, el futur és gran. *So*, escriu amb penúria paraules que no llegirà ningú en una llengua obstinada, escriu, diu, escriu. *To*, surt de casa, camina convençut, els meus s'ho valen, ho necessiten, no els puc fallar, tot és per ells, tot s'ho val per ells.

J, emprèn viatge Centreeuropa, aquell que l'avi li explicà i va fer, anys fa, tants anys fa. Primera estació, centre del món. *L*, asseguda al banc de l'estació,

espera, sap que vindrà, ell, un dia passarà per aquí, sempre, abans, n'hi parlava. *M*, revelació en estat pur, aparca el cotxe, sol, més sol que mai, tota la fe del món. *S*, obsessiva, tossuda, rellegeix les paraules d'*Avida Dollars* on defineix on és «el centre còsmic de l'univers». *T*, tanca els ulls, agafa pel coll la dona d'avançada edat i crida: «*Estoy loco, muy loco*».

(El tren s'atura, Perpinyà estació, cinc minuts. *Jordi* baixa, encén la cigarreta que fa mitja hora té preparada. *Leidi* sent els frens arrapant-se a la via. *Mimoun* repeteix trucada amenaçant fer veure la llum als cecs, que som tots. *Sonja* esmola un somriure, tard, massa tard, tot massa tard. *Tomba*, el tren s'atura, la vida ja ha passat).

David Casadellà Llavità.